

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF TORONTO
1919 JAN 10 1919
1919 JAN 10 1919
1919 JAN 10 1919

LUCEAFARUL

REVISTA PENTRU LITERATURA SIARTA

Anul XIV.

No. 1.

București, 1 Ianuarie 1919.

PARARE DE DOUA ORI PE LUNA

P72

Bibl. Inst. de Inv. Superior Sibiu
INV. Nr. 93025/1978

INV 2010

Prețul 3 lei.

Din zile grele.

Ne-a risipit furtuna pe drumul pribegiei,
 Și nu mai știm de-ai noștri, nici ei de noi nu știu ;
 Cu gândul doar, pe negre întinderi de pustiu,
 Ne căutăm, ca orbii, în vălvora urgiei.

Citiam — și-mi păreau basme — cum se lăsau pe țară
 Intunecate carde, ca norii de lăcuste :
 Vuiă 'n văzduh năvala puhoaielor din puste,
 Cum răpăie pământul sub ploile de vară.

Citiam de lanuri arse, de sate pustiite :
 Femei, cu prunci în brațe, prin codri rătăcind, —
 Câteun moșneag ce cată, din vârful unui grind,
 Cum trec, mânați în cârduri, ca turmele de vite.

Cum trec, duși în robie, sub biciu, feciori și fete,
 Și carele 'ncărcate cu bogăția țării,
 Și 'n urmă, cât bat ochii în limpezișul zării,
 Grămezi de scrum din toată strânsura pe 'ndelete...

Citiam — și-mi păreau basme Și iată că destinul
 Vră să trăiesc aeeva acele zile grele :
 Să văd cum calcă lifta pământul țării mele,
 Cum tot avutul nostru ni-l băntuie străinul ;

Să nu mai știu nimica de cei rămași acasă,
 Decât că e vrăjmașul stăpân pe soarta lor :
 Gândindu-mă la dânșii — cuprins de griji, de dor —
 Stau în adâncul nopții, cu coatele pe masă,

Și-i văd săpând la șanțuri, bătuți, flămânzi, sub zloată, —
 Bătrâni căzând pe drumuri, femei batjocorite...
 În jurul lor, copiii cu brațele ciuntite
 Infățșează jertfa și jalea țării toată.

Ș'atunci tresar sub gândul că prea am trăit bine,
 Prea mult am râs, — prea 'n toate vedeam numai un joc.
 Și **trebuie** să vie acest năpraznic foc,
 În larg să se deschidă drum nou printre ruine.

Fii binecuvântată, fecundă suferință.
 Tu ce ne ești trimeasă de veșnica Dreptate
 Să curăți Neamul nostru de vechile păcate —
 Să faci din el o 'ntregă și singură ființă.

M'ai învățat, Durere, ce e să ai o țară,
 Și 'n inima-mi rănită adânc ți-ai scris cuvântul :
 Cu sânge și cu lacrimi va să frământă pământul
 Din care-astepti vieța cea nouă să răsară.

A. Vlahuță.

Iași, 1917.